

Sygnatura akt VI GC 73/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **M. P.**

przeciwko **(...)S.A. w Ł.**

o zapłatę 1439,10 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda M. P. kwotę 1.439,10 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści dziewięć złotych 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 2013r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.229,66 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia dziewięć złotych 66/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 450,- zł (czterysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 1.439,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2013r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że w wyniku wypadku, uszkodzeniu uległ pojazd marki M. należący do J. S.. Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Na czas naprawy powód użył go i następnie wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy i obciążył go związanymi z tym kosztami. Poszkodowany przelał na powoda wierzytelność wobec pozwanego o zapłatę odszkodowania. Koszty najmu pojazdu zastępczego nie zostały zapłacone przez pozwanego mimo wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 maja 2013r., sygn. akt VI GNc 726/13, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 1.439,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2013r. oraz kwotę 227,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady zarzucił, że w sprawie nie wykazano, aby wynajęcie pojazdu zastępczego na czas naprawy było niezbędne.

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2013r., sygn. akt VI GC 235/13, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197,- zł tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, gdyż umowę najmu pojazdu zastępczego zawarł z poszkodowanym A. P., a zatem powód nie jest stroną tego stosunku prawnego.

Wydany na skutek apelacji powoda wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013r., sygn. akt VI Ga 281/13, Sąd Okręgowy w Legnicy uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że z uwagi na stanowisko pozwanego, który nie kwestionował umowy cesji, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przepis art. 509 § 1 k.c., nie można uznać braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, zobowiązał Sąd Rejonowy do przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2014r., Sąd Rejonowy w Wałbrzychu – w oparciu o przepis art. 505⁷ k.p.c. – zdecydował o rozpoznaniu sprawy w dalszym ciągu z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, gdyż jej rozstrzygnięcie wymagało wiadomości specjalnych (opinii biegłego).

Sąd ustalił.

W dniu 30 listopada 2011r. w wyniku upadku elementów elewacji budynku położonego w W., przy ul. (...), doszło do uszkodzenia należącego do J. S. samochodu marki M. (...), numer rejestracyjny (...). Ochronę ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej właścicielowi w/w budynku zapewniał pozwany.

Bezsporne.

W dniu 21 marca 2012r. poszkodowany zawarł z A. P. umowę najmu samochodu marki H. numer rejestracyjny (...) (§ 1 ust. 1), na czas naprawy uszkodzeniu pojazdu marki M. (...), numer rejestracyjny (...) (§ 1 ust. 3), za zapłatą czynszu najmu w wysokości 90,- zł netto dziennie (Aneks).

Dowód: umowa użyczenia z dn. 21.03.2012r. – k. 11 – 12, aneks z dn. 23.03.2012r. – k. 13.

Pojazd został wydany najemcy w dniu 21 marca 2012r. i zwrócony wynajmującemu w dniu 2 kwietnia 2012r. Z tytułu czynszu najmu, wynajmujący wystawił fakturę VAT Nr (...) na kwotę 1.439,10 zł brutto (1.170,- zł netto), obejmującą okres najmu w wymiarze 13 dni, przy stawce czynszu najmu za 1 dzień w wysokości 90,- zł netto.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 14.

W dniu 7 sierpnia 2012r. J. S. przełał na powoda przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność o odszkodowanie wynikające ze zdarzenia z dnia 30 listopada 2011r. z udziałem samochodu marki M. (...), numer rejestracyjny (...). Umowę zawarto w celu zwolnienia J. S. z długu wynikającego m.in. z umowy najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: cesja wierzytelności z dn. 7.08.2012r. – k. 15.

Pismem z dnia 8 marca 2013r., nadanym pocztą w dniu 21 kwietnia 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.439,10 zł tytułem czynszu najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo z dn. 8.03.2013r. z potwierdzeniem nadania – k. 16, 17.

Powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 30 listopada 2011r. uszkodzenia samochodu marki M. (...), numer rejestracyjny (...) obejmowały: napis błotnika, szybę czołową, podkładki szyby, zestaw naprawczy, listwę ozdobną, sensor opadu deszczu, szybę drzwi tylnych, błotnik przedni lewy, maskę silnika, drzwi przedni lewe, drzwi tylne lewe, dach, błotnik tylny lewy, klapę tylną a uzasadniony czas ich usunięcia, obejmującego: naprawę, wymianę i lakierowanie wynosił 9 dni roboczych. Średnie koszty najmu samochodu marki H. (i20 lub i30) na rynku (...) wynoszą 115,- zł brutto za dobę.

Dowód: opinia biegłego – k. 131 – 144.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci: umowy użyczenia wraz z aneksem, cesji wierzytelności, faktury VAT i wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach faktycznych. Nadto Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego, która jawi się jako rzetelna i spójna, w sposób logiczny i oparty na merytorycznych podstawach udzielając odpowiedzi na przedstawione biegłemu zagadnienia. Nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron, mimo zakreślenia im w tym celu odpowiedniego terminu (k. 146, 148, 151).

Sąd pominął wnioski pozwanego o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych, gdyż pozwany nie pokusił się o sprecyzowanie, z jakich dokumentów znajdujących się w tych aktach i na jaką okoliczność dowód miałby zostać przeprowadzony. Takie działanie, zmuszałoby Sąd do dokonania selekcji środków dowodowych, a tym samym niedopuszczalnego zachwiania zasady kontrydiktoryjności procesu i równości stron. Pominęto także dowód z decyzji z dnia 2 maja 2012r., gdyż dotyczył on świadczenie nieobjętego pozwem, a zatem okazał się nieprzydatny dla wyjaśnienia sprawy (art. 217 § 3 k.p.c.).

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt korzystania przez właściciela uszkodzonego pojazdu marki M. (...), numer rejestracyjny (...) (J. S.) z pojazdu zastępczego oraz jego okres (13 dni) i koszt (1.439,10 zł). Uzasadniony czas naprawy w/w pojazdu (9 dni roboczych) oraz średnie koszty najmu pojazdu (115,- zł brutto za dobę) ustalono w oparciu o opinię biegłego. Za bezsporne – jako niekwestionowane przez żadną ze stron (art. 230 k.p.c.) – należało przyjąć okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia w/w pojazdu.

Legitymacja czynna powoda wynikała z przeniesienia na niego – w trybie art. 509 § 1 k.c. – wierzytelności przysługującej właścicielowi uszkodzonego pojazdu wobec pozwanego z tytułu odszkodowania. W wyniku w/w cesji powód nabył m.in. wierzytelność o zapłatę kosztów najmu pojazdu zastępczego, co wynika wprost z treści umowy. Istotnie powód nie był wynajmującym pojazd zastępczy, niemniej nie oznacza to, że nie był uprawniony do skutecznego nabycia wierzytelności o zapłatę odszkodowania obejmującego te koszty. Przepis art. 509 § 1 k.c., nie ogranicza bowiem podmiotów legitymowanych do nabycia wierzytelności do wierzycieli zbywcy wierzytelności. Dodać należy, że powód nabył (od poszkodowanego) wierzytelność o zapłatę odszkodowania nie zaś wierzytelność o zapłatę czynszu najmu (od wynajmującego). Wreszcie wskazać należy, że pozwany nie kwestionował skuteczności tego przelewu (ani legitymacji czynnej powoda), czemu dał wyraz m.in. proponując zawarcie ugody (w sprzeczności od nakazu zapłaty).

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie podważana (art. 822 § 4 k.c.), a pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując swojej odpowiedzialności i wypłacając odszkodowanie obejmujące koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej, pozwany ponosił odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 30 listopada 2011r. Zgodnie bowiem z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W niniejszej sprawie spór dotyczył zasadności kosztów najmu pojazdu zastępczego w kontekście czasu naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...), numer rejestracyjny (...). W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany podważał co do zasady uprawnienie poszkodowanego do korzystania z pojazdu zastępczego, wskazując na brak dowodów, aby pojazd taki był mu niezbędny.

Zdarzeniem powodującym szkodę był upadek części elewacji budynku położonego w W., przy ul. (...) na samochód marki M. (...), numer rejestracyjny (...). Posiadaczem samoistnym tej nieruchomości okazała się Wspólnota Mieszkaniowa, bezspornie korzystająca z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Zgodnie z art. 434 k.c., za szkodę wyrządzoną przez zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części odpowiedzialny jest samoistny posiadacz budowli, chyba że zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części nie wynikało ani z braku utrzymania budowli w należytych stanie, ani z wady w budowie. Stanowisko pozwanego ani tym bardziej jego inicjatywa dowodowa nie zmierzały do wykazania zaistnienia w niniejszej sprawie, przewidzianych

w powołanym przepisie, przesłanek wyłączających odpowiedzialność posiadacza nieruchomości a tym samym pozwanego ubezpieczyciela. Wskazać należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje wszelkie normalne następstwa zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 § 1 k.c.). W niniejszej sprawie, na skutek odpadnięcia elementów elewacji budynku położonego w W., przy ul. (...), doszło do uszkodzenia pojazdu J. S.. Oczywiście konsekwencją tego była konieczność dokonania naprawy pojazdu, zaś w okresie jej wykonywania poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu. Zakres odpowiedzialności sprawcy szkody, a tym samym i jego ubezpieczyciela (pозwanego) obejmował tu zatem także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28). Zastrzec należy, że jeśli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121). Jeśli zatem, w niniejszej sprawie, uszkodzony pojazd mógł zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 § 1 k.c.). Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu (lub jego następcy prawnemu – tu powodowi) służyło co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. W okresie naprawy samochodu pojazdu marki M. (...), numer rejestracyjny (...), poszkodowany nie mógł z niego korzystać, co usprawiedliwiało posługiwanie się pojazdem zastępczym i rodziło odpowiedzialność pozwanego z tytułu związanych z tym kosztów. W ocenie Sądu prawo do korzystania z pojazdu zastępczego na czas naprawy przysługuje każdemu poszkodowanemu – nie tylko gdy korzysta on z własnego samochodu w celu prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany nie może być bowiem pozbawiony komfortu i niezależności jakie daje posiadanie i użytkowanie własnego samochodu, skoro odpowiedzialność za pozbawienie go tej możliwości ponosi osoba trzecia.

Technologiczny uzasadniony czas naprawy samochodu marki M. (...), numer rejestracyjny (...) wynosił 9 dni roboczych. Materiał dowodowy bezpośrednio nie dostarczał informacji, w jakim okresie w/w pojazd był naprawiany. Niemniej mając na uwadze przepis art. 7 k.c. oraz brak zarzutów ze strony pozwanego co do tej okoliczności, należało uznać, że naprawa przedmiotowego samochodu przypadła w okresie najmu wskazanym w fakturze VAT Nr (...), tj. między 21 marca 2012r. a 2 kwietnia 2012r. (art. 230 k.p.c.). Podkreślenia przy tym wymaga, że powód nie domagał się odszkodowania za okres biegnący od dnia powstania szkody. Sporny najem trwał przez 13 dni, jednak jedynie pozornie oznaczało to wykonywanie naprawy przez okres przenoszący niezbędny ku temu czas. Między 21 marca 2012r. (środa) a 2 kwietnia 2012r. (poniedziałek) przypadły bowiem 4 dni wolne od pracy, a to soboty i niedziele (24 – 25 marca 2012r. i 31 marca – 1 kwietnia 2012r.). Oznacza to, że naprawę wykonywano rzeczywiście przez okres 9 dni, a zatem zgodnie z wymogami technologicznymi, adekwatnymi do zakresu stwierdzonych uszkodzeń istotnego pojazdu. Co oczywiste, w okresie naprawy pojazdu poszkodowany nie mógł z niego korzystać.

Ustalony między poszkodowanym (najemcą) a wynajmującym czynsz najmu pojazdu zastępczego wynosił 90,- zł netto (110,70 zł brutto) za dobę. Faktem jest, że pierwotnie (w dniu 21 marca 2012r.) poszkodowanemu pojazd został oddany w użyczenie, jednak następnie (w dniu 23 marca 2012r.) strony tego stosunku prawnego dokonały zmiany jego podstawy prawnej, sankcjonując zawarcie między nimi umowy najmu (aneks). Uzgodniona wysokość czynszu najmu mieści się w granicach stawek rynkowych dla wynajmowanego pojazdu (H.), wynoszących 115,- zł brutto za dobę. Dodać należy, że wynajęty pojazd z pewnością nie przewyższał klasą pojazdu uszkodzonego. Łączna wysokość czynszu najmu za cały czas jego trwania (13 dni) wyniosła 1.439,10 zł i odpowiadała zarówno uzasadnionemu okresowi najmu jak i rynkowym stawkom czynszu najmu.

Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować zgłoszonego roszczenia. Jego obrona w istocie sprowadzała się do przedstawienia szeregu wypowiedzi judykatury dotyczących zakresu i warunków odpowiedzialności ubezpieczyciela oraz obowiązków poszkodowanego. Wyrażone tam stanowiska, niewątpliwie trafne, nie doczekały się jednak odniesienia ich – w postaci skonkretyzowanych zarzutów – do istniejącego w niniejszej sprawie stanu faktycznego. Samo twierdzenie, że odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela obejmuje jedynie

uzasadnione ekonomicznie i celowościowo koszty najmu oraz że poszkodowany zobowiązany jest podjąć starania w celu minimalizacji szkody, nie są wystarczające dla obalenia twierdzeń pozwu. Jeśli pozwany chciałby na takich fundamentach konstruować linię obrony, winien był udowodnić, że poszkodowany lub powód nie zastosowali się do w/w wytycznych (art. 6 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. i art. 362 k.c.). Samo negowanie wartości przedstawionych przez powoda dowodów lub wręcz blankietowe twierdzenie, że roszczenie nie zostało wykazane, nie jest wystarczające nawet dla powzięcia wątpliwości co do zasadności powództwa, nie mówiąc już o jego obaleniu. Marginalnie zaś należy zauważyć, że – po myśli przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – ocena dowodów należy do Sądu a nie strony.

W konsekwencji powództwo w zakresie w/w kwoty 1.439,10 zł okazało się uzasadnione tak co do zasady jak i wysokości. Oczywistym jest przy tym, że powodowi przysługiwała kwota wyrażona wartością brutto. Zasada, że przedsiębiorcy wypłacane jest odszkodowanie w wartości netto dotyczy jedynie poszkodowanego uprawnionego do odszkodowania. Powód jest natomiast beneficjentem odszkodowania obejmującego koszty najmu (czynsz), a fakt dochodzenia roszczenia od pozwanego wynika z zawartych z poszkodowanym umowy cesji. Przysługuje mu zatem kwota, jaką pozwany musiałby zapłacić, gdyby świadczył bezpośrednio na jego wynajmującego, a bez wątpienia uczyniłby to płacąc kwotę brutto.

Od w/w kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 817 § 1 i 2 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, jednak gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Dodać należy, że pozwany nie może być zobowiązany do zapłaty odsetek od kwoty stanowiącej czynsz najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym koszty z tego tytułu (a zatem i szkoda) nie zostały jeszcze poniesione ani zgłoszone. Powód bezspornie zażądał od pozwanego zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, kierując do niego wezwanie do zapłaty z dnia 8 marca 2013r. Pismo to zostało nadane pocztą dopiero w dniu 21 kwietnia 2013r., a pozwany nie przeczył jego otrzymaniu. Uwzględniając czas niezbędny na dokonanie doręczenia, należało uznać, że nastąpiło ono w dniu 25 kwietnia 2013r. Od tego dnia rozpoczął zatem bieg termin do zapłaty odszkodowania, który upływał w dniu 25 maja 2013r. Pozwany nie powołał się na przeszkody do wyjaśnienia okoliczności niezbędnych do ustalenia swojej odpowiedzialności albo wysokości odszkodowania w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. W konsekwencji od dnia następnego po upływie w/w okresu (30 dni), tj. najdalej od 26 maja 2013r., pozwany popadł w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia co uprawniało powoda do żądania odsetek.

W tym stanie rzeczy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda, kwotę 1.439,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 2013r., orzekając jak w pkt I wyroku.

Roszczenie powoda okazało się pozbawione podstaw co do części żądanych odsetek. Powód domagał się ich od dnia 16 marca 2013r. Z uwagi jednak na fakt, że wysokość szkody obejmującej koszty najmu pojazdu zastępczego była znana pozwanemu z chwilą wezwania go do zapłaty, tj. z dniem 25 kwietnia 2013r. oraz że termin do jej naprawienia wynosi 30 dni (art. 817 § 1 k.c.), pozwany nie mógł być uznany za popadającego w opóźnienie w spełnieniu świadczenia (wypłacie odszkodowania) już w dniu 16 marca 2013r. W istocie bowiem, opóźnienie to nastąpiło dopiero z dniem 26 maja 2013r. (trzydziestodniowy termin do wypłaty odszkodowania upływał w dniu 25 maja 2013r.). Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało niemal w całości, a oddalone jedynie w zakresie nieznacznej części żądania odsetkowego, co uzasadniało uznanie powoda za wygrywającego spór w całości. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 1.229,66 zł, w tym: opłata sądową od pozwu uiszczona w wysokości 30,- zł, opłata sądowa od apelacji uiszczona w wysokości 72,- zł, koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji w wysokości 180,- zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461), koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji w wysokości 90,- zł (§ 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 cyt.

rozporządzenia), koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu ponownie przed Sądem I instancji w wysokości 180,- zł (§ 6 pkt 2 cyt. rozporządzenia), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 23 czerwca 2014r. na kwotę 660,66 zł, pokryte w całości z zaliczki powoda. Należało zatem zasądzić od pozwanego na rzecz powoda, tytułem kosztów procesu, kwotę 1.229,66 zł, orzekając jak w pkt III wyroku.